

HAZIS NDREU

BIBLIOTEKA
SHITETIT

SH-7

N 33

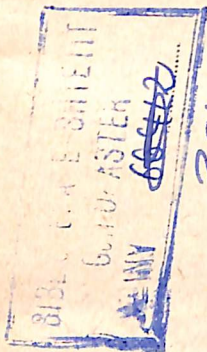

ORDINANC

814-7
N 35.

HAZIS NDREU

ORDINANCI

20424

Satira

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KY VËLLIM ME SATIRA POPULLORE
FITOI ÇMIM TË TRETË NË KONKURSIN LE-
TRAR-ARTISTIK TË 30-VJETORIT TË ÇLIRI-
MIT.

ORDINANCI

Xhetan Xheta i Xhet' Xhetanit.
Lindë n'malësi, në majë t'malit,
Gjyshi e baba fukara,
Me zor jetën tue e ça,
Dimën e verë t'u u përpjekë,
Për me hapë një shteg në jetë.
Por në kohë t'Naltmadhnisë,
S'kishte shteg për djem t'Malsisë.
Tetëmbëdhjetë kur mbushi trimi,
I çoi letër rekrutimi.
Dhe, një natë, në terr pa hanë,
E pa vetën në Tiranë,
Në mëngjes, kur ra buria,
U rreshtue kompania,
Dhe toger Bablosh Babluçi,

Të dy thembrat bashkë i puqi.
Repartit i dha komandë:
— Kompania! Eja n'radhë!
Pse zbardh dhambët, or gomar,
Mos kujton se je te shtëpia?
Je ushtar te Naltmadhnia!
— Hej toger, mor, tungjatjeta,
T'paraqitet Xhetan Xheta
Dje u ndava me tërqote,¹
Ke selam nga nana jote.
Dhe Babloshi siç qe ngreh,
Dëgjoi fjalët edhe u shkreh.
— Pa dëgjoni, more ushtarë,
A e shikoni këtë tutkun?
Jemi të dy nga një katund,
Ban shakara me zarar.
E qysh sot, pra ju ta dini,
Ky asht bash si Nastradini,
Gjithnji fshati e ka dashtë,
E ka hedhun e përdredhun,

1) lopatë

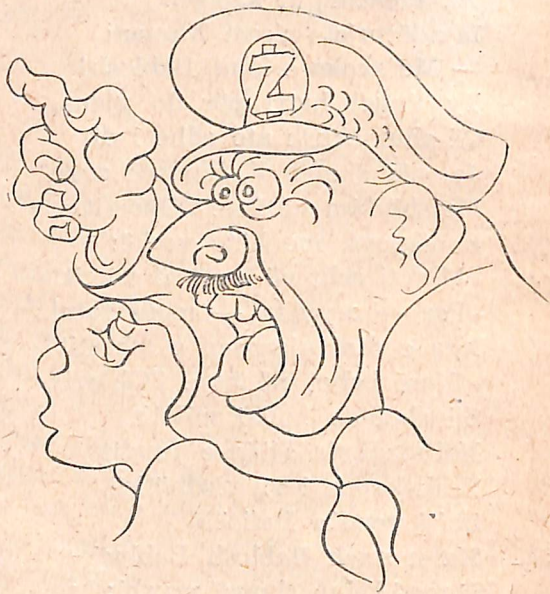
Pak shkollë bani me të vjedhun,
Me që jemi prej nji kepi,
Ordinancë do e mbaj pas vedi.
Meqë s'kam shkollë e kalem,
Sekretar vet do ta kem.

II

Po s'shkoj shumë veç disa muej,
Ordinanci nga malsia,
Për asgja ma s'ishte i huej,
T'gjitha i kryente ç'donte shtëpia.
Mjaft i mprehtë kishte qëllue,
Me ia hedhë dreqit mallkue,
Dhe togeri, burrë kaba,
Mbas tij u bante kalama,
Fikej gazit, shuente fare,
Gjith ai zdap as për nji pare.
Po, sa herë shkrihej togeri,
Ai Xhetani përnjiheri,
Drejt përdrejt ose si n'shpinë,
Zhele bante tani parinë,

Tallte hollë dhe Naltmadhninë.
Ishte bir i fukarasë,
Bante luftë në majë t'shakasë.
Po togeri nga inati
Na krekosej si kaposh.
Ia ndërpriste n'çast Xhetani
— Me shaka e kam, Bablosh!
Ty t'ngel hatri për do gjana,
Që shumëkush ato edhe i di.
Ja, për shembull, kur më çove,
Me shërbim në derë t'Oborrit,
E dëgjova me këto veshë:
«Mbreti asht në buzë të vorrit!»
«Pse — e pyeta — more zotni,
Nga e dini gjendjen e mbretit?»
«Çfarë bahet në krye t'Oborrit,
S'i shpëton kollaj miletit.
Naltmadhnia ditën e fundit
Bash kapak i vu tradhëtisë,
Shiti vendin Italisë.»
Na u nxeh Bablosh Babluçi
Si me i l'shue shpuzë prushi:

— Kush ka qenë ai dindushman¹⁾,
Që guxoi me folë ksisoj?
M'thuej emnin e qafirit,

1) Tradhëtar i fesë.

Se njitash po e arrestoj!
— Mos u lodh, bre lum kumbara,
Mos u skuq, zotni Bablosh,
Se bash dreqin t'kesh me vetë,
Kurrë s'mundesh ta takosh,
Se ai njeri syshkëndi,
Që i qanë hallet popullit
Po vepron n'Oborr të Zogut».
Ujë i ftohtë i ra Babloshit,
Mengadalë u shtri në shtrat,
I djersitun turfulloi:
— Ruejna, zot, ndoj taksirat!
— Pa dëgjo, zotni toger,
Po bajmë llaf si «mik me mik».
Unë e di se je i «ashpër»,
Të lutem, mos u ban nevrik.
Sot, kur dola në pazar,
E dëgjova një tue thanë,
Se e shoqja e Zogut t'Parë,
Kishte mbetun, mor shtatzanë.
Po i leu djalë maxharistanes¹⁾

1) Hungarezës.

Ka me u shkret Zogu i Parë,
Se do dalë nji farë biçimi
As shqiptar e as magjar.¹⁾
Po ç'qejf, o Bablosh, do të jetë,
Kur të turren tanë paria,
Si me shkue bijat ke nana,
Sa në shpinë e ndënë sqetull,
Me tepsia e sahana,
Dikush hallvë e kadaif,
E dikush me gurabija,
Në brez kollana e alltije,
Pesë grosh do bjerë burrnia!»
Hop! Përpetë u hodh Babloshi,
Sa kur çel edhe mbyll sytë,
Drejt në kambë u gjet te qoshi.
— Pa dëgjo, or Xhetan Xheta,
Jemi shokë e katundarë,
Por ksisoj unë nuk duroj,
Me ma sha Zogun e Parë!
More vesh? «Mora» thuej,

1) As hungarez.

Ë mos llap ma mbarë e prapë,
Se për krye t'Naltmadhnisë,
Të rras brenda, mor zullap!

III

N'at pranverë, nji ditë prilli,
Kur po pritej t'këndoj bilbili,
Vollën zjarr grykat e topit,
U ndez qielli n'flakë t'barotit.

.
. . .Kapiten Bablosh Babluçi,
Oficer i Musolinit,
Me maqinë mori ushtarë,
Fill nga zyra e rekrutimit
— Ho, bre horr Xhetan Xheta,
Prapë fillove me ba naze?
Ai i pari s'të pëlqente,
Po kjo asht Italja e madhe.
Musolini, more djalë,
Asht tamam perandori,

Do ta bajë vendin tonë,
Si me qanë bash Itali! —
Xhetan Xhetës i iku ftyra,
Po në çast veten e mblodhi,
S'mund të thosh ç'i thonte zemra,
Prandaj fjalën e përdrodhi:
— Më falni, pra se nuk u njoha,
More zoti kapidan,
N'uniformë e në sjellje,
Krejt m'u dukët italian!
Dje për Zogjin t'nxirrje sytë,
Sot për Duçen t'ban ibret,
Ba me ardh nesër një tjetër,
I del para n'kmishë e n'brekë.
Plasi gazi në maqinë:
— Të lumtë goja, bre Xhetan!
Kapidan Bablosh Babluçi,
Zbardhi dhambët, u zgërdhi:
— Mos i vini vesh domuzit,¹⁾
Se asht tepër shakaxhi,

1) Derr.

Gjithnji ban me mue shaka,
Se komshi jemi me shtëpi.
Po, për zotin, ban gabim,
Që grin kaq për Italin.
Ordinancë do ta marr prapë,
Nuk ka gjale sepse flet,
Se k'to fjalët e Xhetanit,
S'kanë kurrfarë bereqet.

* * *

Batalionet shqipëtare,
Që në front i çonin,
Kambëzat nuk i tërhiqnin,
S'deshën të luftonin.¹⁾
Urdhni erdh nga Roma:
«Krejt të çarmatosen,
Trecerekë të internohen,
Ç'mbetet të burgosen!»

1) Është fjala për luftën italo-greke.

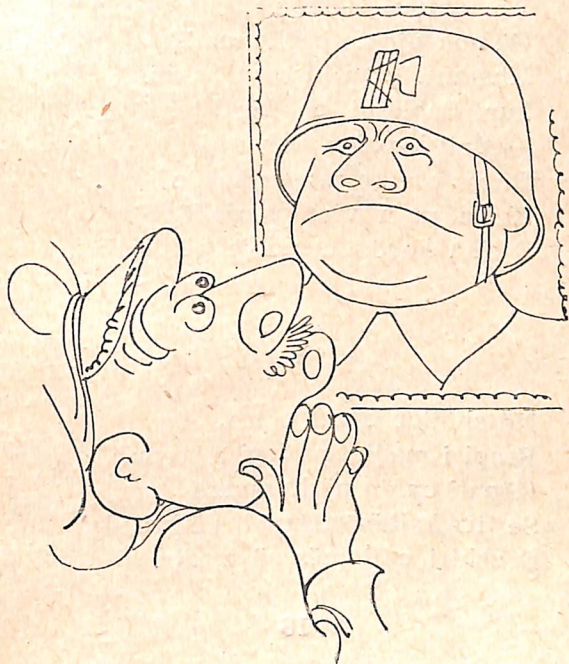
Grumbuj prigjonerësh¹⁾
Në Shijak brenda,
Tri sira rrethue,
Në tela me gjemba.
Sillej Shemsi Hasa,
S'kish nga me ia dalë,
Xhetan Xhetës në Tiranë,
Me ia çue një fjalë.
Kur pa pritë e pa kujtue,
Vec ia behu para Shemës,
Ordinanc Xhetani,
Edhe folën gjanë e gjatë,
Për guerilet atë natë...

IV

Sa herë çohet në mëngjes,
Kapidani i Babluçes,
Hapte krahët si n'trafik,

1) Të arrestuar, robër.

Tue i ba «salute» Duçes.
Nji ditë vere në mëngjes
Kapidani, deli djalë
Po i thotë Duçes k'to fjalë:
— A e din ti, more Duçe,

Nokë Gjeloshin dje kan vra,
Do t'pa din e t'pa iman,
N'bulevard e shtrin si ka!
Ah, Duçe, këta domuza,
Qesin pushkë në Tiranë,
Ah, qafirat komunista,
Që nuk njohin bab' e nanë!
Xhetan Xheta kish vu veshin,
kur Babloshi po bërtiste.
— Zoti kapidan Babloshi,
Duçes pse po ja çan kokën?
Ksula po i vjen vërdallë,
E s'ka kohë t'mendojë për Nokën.

V

Në shtator dyzet e tre,
Rrapi i madh me deg' e rrema,
Këputi qafën në humnerë,
Se iu kalbën rranjët përbrenda.
E ushtri e Romës së madhe

Katandisë në ditë të hallit
Endacakë nëpër Shqipni,
Sikur rraquet e bakallit.

.
Mercenarë e kuislingë
Hartuen plane përmbi plane,
Krah për krah me hitlerianët,
T'zhdukin forcat partizane.
Plani i dimnit dhe i verës,¹⁾
Shkuen bosh, si ujët nën urë,
Djemtë e cucat e Shqipnisë,
S'ishin ma siç qenë dikur.

* * *

Komandant i operacionit,
Herët ishte çue prej shtratit,

1) Është fjala për dy operacionet në stil të gjërë gjermano-balliste kundër ushtrisë Nacionalçlirimtare në dimrin e vitit 1943-44 dhe në verën e vitit 1944.

Asnji punë s'i delte krenësh,
N'Qarkomandën e Beratit.
Hyni n'zyrë me nervozizëm
Dhe kapelën tue e përplasë,
I dha urdhën ordinancit,
Oficerat t'ia thërrasë.
N'çast u dha urdhni i dytë:
«T'vinë me ta dhe kren't e Ballit!»
Këta horra frikacakë,
Që në prak s'guxojnë të dalin!
Si i futi n'Qarkomandë,
Oficerët edhe krenët
Zu t'bërtasë major Babloshi
Sa u dridhën edhe trenët!
— Zotni oficera,
E ju, krentë e Ballit,
Ju keni mbarue,
T'gjithë për së gjallit.
Dje bajshim plane,

1) Balli Kombëtar, organizatë tradhëtare gjatë Luftës Nacionalçlirimtare.

Për Ballsh e Skrapar,
Sot po vinë t'kuqtë
Me na hy n'pazar.
Jemi të rrethue,

Nga të katër anët,
Po s'qendruem vetë,
S'na ndihmojnë gjermanët.
Oficerët e mi,
Trashë e ba si derra,
U ka ra lëkura,
Tue hy nër ferra.
Le këta të Ballit,
Veç krifen e rruhen,
S'vlejnë për shalë gomari,
As dreqit s'i duhen.
Ai që asht azgan,
Kurrë nuk përton,
Digjet politika,
Veten pushkaton.
N'çast katër gryka automatikësh,
Kryet qitën,
Gjithë atë zhurmë e atë potere
E platitën.
Asnji nga ata burra
S'luejti fare,
Gryka tjera krye nxorrën

Në dritare.

Xhetan Xheta t'madhe thirri,

Si azgan:

— Eh, Bablosh a matesh tash

Me partizanë!

KORBI DHE FËLLANXA

Kishte qenë një korb i vjetër
Sqepin varë e kish ndër mjekër,
I shtrembnue në kurriz,
Këputë kërbishtja për midis
Dhe ashtu, me shpinë gërmue
Lypte nuse me u martue.

.
Rrinte korb i dëshpërue,
Ditë e mbramje tue u mendue,
Kur një natë, sa ra me fjetun
Iu kujtue se filanxë e vjetër
Kish një zogë si një zanë,
Faqekuqe e shpatullgjanë.
Kukuvajkën shkuese nisi,
Që shpejt punën t'ia bitisi.

Kukuvajka s'u vonue:
«Zoti korb shkues m'ka çue
Me ia dhanë zogën për grue.»
Fllanxa plakë vetullat vrani
E ndër vete heshtun fshani:
«Kush kët' dreq korb të zi
Ma ka l'shue në shtëpi?»
Dhe e mençun, n'mote regjun,
Nisi fllanxa me iu gjegjun:
«Pa dëgjo, mori kukallë:!)
nji zogë t'vetme kam për mallë.
Besa mue asht t'u m'u dukë
Zoti korb na qenka ngutë.
Pa dalë fare me gjithë fëmijë,
S'ia jap zogën korbit t'zi!»
Kukuvajka kur k'to tha,
Korbi i zi shumë u vra
Dhe tepër i egërsue,
Nisi plane me sajue.
...Në mbramje, sa ra terri,

1) Kukuvajkë.

Veç ia mbrini korb beteri,
Krejt i qullun e djersitë
N' derë të fllanxës pat zanë pritë:
«Hape derën, zogën t'marr,
Se përndryshe do të t'var!
Mue m'thonë «Korbi i Zi»,
Që ju ndez me rob e shpi.»
Ju gjegj fllanxa urtë e butë:
«Ngadalë, mik, e mos u ngut,
Mos i ban bre ato be,
Se vet jam një fllanxë e ve,
Turp të kesh t'zihesh me mue».
«Hape derën, se po t'zhduki,
Nuk din ti se si asht turpi!»
«Mos bërtit k'tu te dollapi,
Dil në derë se po ta hapi.»
Sa u fut korbi në derë
Dhjetë ulërima l'shoi njëherë:
«Ah, medet, se ngela n'prak,
M'paska ngreh thëllënxa çark»!
«Ti je trim, or korb i zi,
Mos e merr veten mërzi.

Kur të nisësh punë të keqe,
Bije n'hark e bije n'leqe.
More vesh? Mora thuej!
Rri aty e hiç mos luej!

QESHË NJI NATË NË NJI GOSTI

Qeshë një natë në një gosti,
Ku kish shokë e miqësi,
Veshun oda n'shtroje t'reja,
Krishte gazi dhe hareja.
Si u mblodhën dymbëdhjetë të ftue,
Zoti i shpisë fort u gëzue,
Menjiherë ngriti dollinë,
Përshëndeti miqësinë:
«Miq e shokë, mos me m'koritë,
Për këtë natë jam përgatitë.
Hani, pini dhe kërceni,
Për kurrë mos më kurseni,
Veç t'mos bahi tym e mjegull.
Mund ta vini vetë një rregull,

Po t'ngatërrohet muhabeti
Dhe rakisë i del lezeti.

«Shumë dakord — u gjegj Ademi,
Që ish ulë m'at' krye vendi.

— Unë i ruhem shumë shamatës,
Nuk do rrimë deri n'mes t'natës,
Por, me t'pimë e muhabet,

Ta çojmë deri n'ora dhjetë.

Ju gjegj Sala n'tjetrën qoshe:

— Ke votue n'ankën boshe!

Ti, Adem, nuk don me pi?

Mbush at' bark e bjer e fli.

Ne të tjerët, more djalë,

do ta çojmë kadalë-kadalë,

meze ha edhe turshi,

Nga një kockë tue lëpi.

Njeni këndon, tjetri bërtet:

«Ma mirë n'pyll se në qytet!»

Le të derdhet k'tu rakia,

Sikur shiu n'strehët e mia.

Prej dymbëdhjet, njata shtatë

E ndanë llafin me sopatë:

— Drejt e ka Sala i shkretë,
fillojmë ne që na vjen ndore,
Kush me dopio, me faqore.
Nji nga nji tue ngritë shëndete,
Dymbëdhjetë shokut, dhjetë për vete,
Shëndet për shoqen e për shokun,
Shëndet për macen e maçokun,
Njeni ule, tjetri çoje,
Njeni derdhe, tjetri dënoje,
Në themel e në çati,
U ba shpia gjithë raki.
U shtrembnuen Lami e Lymi
Me patate u mbush qylymi.
Tapë u banë Sela e Driza,
U përzien mishi e gjiza.
Katër të tjerë që qenë ba xurxull
Rrokën spatat me pre nji kungull,
Njani i shtrimë mbi mutaf,¹⁾
Mirrte ujë, e hidhte n'qafë.
Ai që kish vu kusinë mbi kokë,

1) Lloj qylymi.

Ra nga shkallët mbi një lopë.
U lëshue Lami, pijaneci,
Drejt me vrap e nga koteci
T'marrë një pulë ta bajë meze.
Porse gjeli vigjilent
Desh ia nxorri synin krejt.
— Hiqmu, Lam, mos ban gabime,
Se kjo pulë ashtu grueja ime.
Mos më eja si lejlek,
Për namuz duhet me dekë.
... E t'u ba, or t'faltë meraku
Një rrëmujë n'at mes konaku.
U prish minderi, u gris qylymi,
N'katër anët i doli tymi.
U ça tavani me penxhere
Doli njena rreze dere,
Dolën gratë tue ikë nga lumi,
Kalamajt u zgjuen nga gjumi.
T'tanë të dehunit kishin mbetë
Nëpër shkallë e ndër sepetë.
Zoti i shpisë kishte ra keq,
Kujt t'ja prishë dhe t'ja ndreqë.

«Hej, medet! — tha — Kam ra ngusht,
ma ka këputë Driza me grusht!
Me pastrue sonte vendin,
Veç ka mbetë me l'shue qenin.
Dëgjo Lamin si bërtet:
«Ma mirë n'pyll — se n'qytet!»,
Kurse unë rri e shikoj,
Koka bani, koka pësoi!»

J U S T I F I K I M E

«Bombardime m'banë me pyetje,
Sikur bleta fort me t'ngucë.
Pesë sahat kam ndejtë mbërthye
Me dy kambët m'nji këpucë.
— Përse — m'thanë — ti rendimentin
N'drithra t'bukës s'e plotsove,
Gjyspërgjys ule prodhimin
Dhe zotimin e harrove?»
U përgjegja unë tak-fak,
Sepse mendja shumë më pjell:
Ditët ranë në fund t'qershorit,
Kur u bamë gati me mbjellë,
Por, sa nisa disa ara,
M'gjet belaja m'u sos fara.
Ma në fund farën e gjeta,

Por nuk pat pleh organik,
E pastaj, or tungjatjeta,
M'u sos dhe plehu kimik.
Me treqind halle, mundime
Ma n'fund misri krejt u mbuell,
Por në sipërfaqe t'tokës
Bima u zverdh e mezi duel.
Kur u banë arat për shatë,
Doli puna ma për dreq:
Ca punëtorë t'pandërgjegjshëm
Ma prashitën misrin keq.
Ma prashitën duer — duer,
Dhjetë arë mbrapa e dy përpara,
Sa të merrja masat unë,
U ba toka lara — lara.
Bana mbledhje n'kryesi
E m't'u dhashë dajak e hu:
«Pse nuk shkoni te kanalet,
Po kurdisi k'tu me mu?»
Edhe retë na e banë me hile
Si me pasë me mue inat.
Humbën t'gjitha nëpër qiell,

Mbet se mbet toka në t'thatë.
Kur iu tek reve me dalë
E kanalet qita unë,
Gjysma e tokës ishte djegë,
U ba hi e u ba shkumbë!
Bash kur misrat morrën hov,
(Sidomos aty n'shtator)
Në krahinë na ra një vrug,
Si me qenë tue e hudhë me dorë.
Kur i premë e lshuem për tokë
Trecerekë na mbetën n'fushë,
Sepse shiu nuk pushoi,
Si me qenë tue e hudhë me dorë.
Kështu shokë e miq, atë ditë
U përgjegja flakë për flakë,
Siç e kishnja ba hesapë.
Thashë me vete se ia hodha
Dhe nga sikleti shpëtova.
Kur ia pritë një burrë plak:
«Ti mor vlla dashke dajak!»
Gjithësa ishim m'vunë tuhanë:
«Ilk e jepu, gjeç belanë,

Llogari gjithë asamblesë!...»

Nuk pin ujë justifikimi,

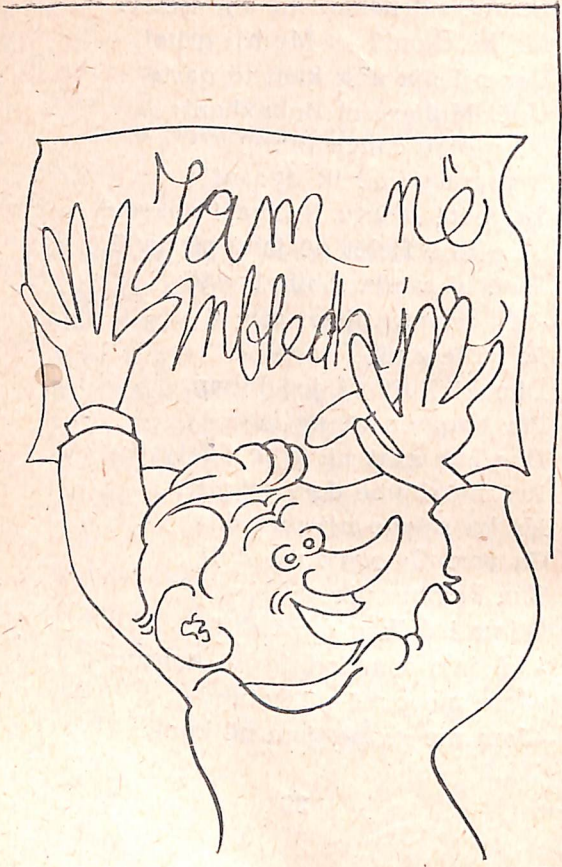
M'u duk vetja turi mini.

MUHARREM BABAXHANI

M'ka pasë ra në vesh thashethemja
Kur më thoshte teze Lemja.
«Më dëgjo, or bir i nanës,
Asht e keqe thashethemja...»
Kur pa pritë e pa kujtue
Mue, Rremë Babaxhanit
Thashethemja m'ra në kokë
Si me m'ra një tra tavanit.
Unë jam shitës m'nji dyqan,
(Se harrova e s'ju thashë)
Kam kalue për bukuri,
Po tashti po më del trashë.
Tërr — tërr — tërr llafe në veshë
Tashti vonë kam digjue.

Ça më ndruekan më një tjetër:
Me kë thoni? — Me një grue!
Por një gja nuk kam të qartë
Unë, Muharrem Babaxhani:
Më për lau emancipimi,
E prandaj më ik dyqani?
Ju thotë k'shtu Rrema i shkretë,
Se gjithë fjalët që janë përhapë,
Janë të randa. Shihni vetë:
«Muharremi njizet ditë
Ik pa leje në Tiranë
Dhe kërkujt s'i jep hesap,
Për dyqanin që ka lanë.»
Dhe kur asht në krye t'detyrës
Rri ma shumë dera mbyllë.
Na ka mësue një metodë
Ca parrulla ngjit me dyll,
Tue kallxue për telashet,
Që na i dallkan ditpërditë».
«Jo, jam n'mbledhje në konsum»,
«Jam me punë në katund»,
«Jam me grupe, jam në kor»,

Sam nö
mbledning

«Dhjetë ditë jam në zbor»,
«Jam andej e jam këndej»,
«As nuk shes e as nuk blej!»
«S'mbahet dyqani me përralla,
More Rremë, NISH vërdalla!»
— Ja, k'to llafe nuk m'i ndajnë.
A e dini si më shajnë?
Nji sqarim për punë t'Tiranës:
Atje çova nanën e nanës,
Çova gjyshen në dhambëtarë,
Se këtu, në dudën e parë,
Veç nji dhamb i ngeli varë.
— Hiqjani — tha nji ditë Muda,
Ban rehat plaka me duda!
Baftë hajër ai doktori,
Ja ka hequn pa farë zori.
Veç me gisht, porsa ia preku
Iu këput si pullë jeleku.
Llafazanët kishin thanë:
«Pse me e çue gjyshen n'Tiranë?
Edhe këtu kemi klinika
Që ja heqin n'dy dekika».

— E merr rrogën — për muej thonë,
E prandaj s'i bahet vonë!
Dhe kur blen edhe kur shet,
Hundë e buzë, Rrema, të pret.
— Hë, more ti, çfarë don?
Po ti tjetri, ç'dreq kërkon?
Dil përjashta më mërzite,
Se nuk shes simite e pite!
E kur fliste kështu Rrema,
Ia kthen një plak me thumba:
Boll, lalok, kërceve rrumba,
Boll je tallë e sjellë vërdallë,
Tash përdridhu porsì ngjalë,
Nuk na rren ti dot me fjalë!

BRAHIM QOSJA E ZAN ZULLUMI

Brahim Qosja shpatull ka,
Qahej se ish fukara.
Fukara tue heq zidane¹⁾
S'ish, por ishte dembelhane.
Rrinte e flinte n'hije t'madhe,
Kambët shtri e sytë nga dielli,
Po asgja s'i ra prej qielli.
Mashalla n'hije e n'dukë
Ish si thesi me pambuk.
Shkoi e hasi Zan Zullumin,
Që dynjasë ia dinte fundin,
Matrapaz e fortë i regjun,

1) Me hek keq.

Herë me trampë e herë me t'vjedhun.
Merr sahatë e shalla n'skela,
Shiti n'Lezhë e kah Petrela,
Ku në dorë e ku nën dorë,
Që nga Dibra e deri n'Vlorë.
Liman Sefën ky kusar
Duerkryq e la n'pazar.
N'brisk ia preu pantallonin
Dhe i vodhi portofolin.
Në një kthesë aty te qoshja
U poq Zani e Brahim Qosja.
I tha Zani «O Brahim,
Do të t'mësoj mik, për fitim!»
Dit'n e djelë, n'dit' t'pazarit
Brahim Qosja i hyp gomarit
Lidh një viç për drrasë t'samarit,
Nga një thes në të dy anë,
N'njenin thes kish futë qypa,
Gjizën poshtë, tlynin te gryka.
Tjetri thes kish përbrenda
Gjashtëdhjetë kile, safi rrena.
N'pazar t'gjasë tue bisedue

Ënisi vëçin me tramkue.
Njenit shihe, tjetrit merre,
Ish mëzat e bani shtere.
Njenit me sy, tjetrit me kokë
E pat shtere e bani lopë.
Matrapas sa s'ka ma
E pat lopë e bani ka.
Por s'i eci llogaria,

Ë nuk u ngrit në klub dollia,
Tok me Zanin zullumqar,
Sepse disa katundarë
Ua përplasën në fytyrë
— Pa na ik, mor bajgë e ndyrë,
Pa na ik se s'ke nga shkon,
Po ta varim nga nji kumbonë
Sa ma shpejt, se t'u ba vonë!

UNË QESHË VAJZË

Unë qeshë vajzë
E nuse dola.
Asnji fjalë
Me burrin s'fola.
Kaloj një natë,
Kaluen vjetë,
Po emnin burri
Kurrë s'ma gjet.
Pse isha femën,
Nuk kisha emën.
Thoshte zakoni
N'emën mos thoni.
Se ka thanë Ademi
T'djeg xhehenemi.

Burri, kur m'thirrte
Kush vesh s'e mirrte.
Te koka e thembra
Veç ngjitte emna:
— Moj, a m'dëgjove
Apo u shurdhove!
Ec k'tu mori
A ndjeve ti?
Flisja përdhuni
Sipas kanuni,
Se ndryshe, ta dini,
Luente huni.
Po tani, shoqe,
Po tani, shokë
Burri me emën
Gjithnji më thotë.
Për k'të luftoi
Secila nesh.
T'flet burri n'emën
Kërrkush s'të qesh.

LOPA ME PULLË NË BALLË

Më tha Rama se një lopë
Me një pullë të kuqe në ballë
Sa në livadh e sa në një gropë,
Kooperativës vjen vërdallë.
Si kalon në ogradë të misrit,
Ban vakti nuk gjen karar,
Ndërron e del në jeshile të tjera,
Për me blue të rfonjë e bar.
Ku e ka marrë kjo bukuroshe,
Si me thanë, këtu marifet
Të shëtisë në parcelat
Si me qenë në mall të vet,
Për me ngrënë ku t'i dojë qejfi?
Ka marrë lejen e zotit të shpisë,
Që ka ndodhur brigadier

Edhe roje e pasunisë.
Edhe menden mbi kësulë
Prej atij e ka yrnek,
E mban hundën si përpjetë
Edhe qafën si lejlek.
Po tha Rama në k'to ditë
Do t'ia themi nja dy llafe:
«Lopnë e kuqe me tërkuzë
Kemi me ia lidhë për qafe!»

PASQYRA E LËNDËS

	Faqe
Ordinanci	3
Korbi dhe fëllanxa	22
Qeshë një natë në një gosti	26
Justifikime.	33
Muharrem Babaxhani	38
Brahim Qosja e Zan Zullumi	43
Unë qeshë vajzë	48
Lopa me pullë në ballë	52

Redaktor: Perikli Jorgoni
Piktor: Llambi Blido

Tirazhi 2.000 Format 60x88/32 Stash: 2204-72

Shtyp. Drejtoria Qendrore Poligrafike
Shtypshkronja «8 NËNTORI» — Tiranë, 1975